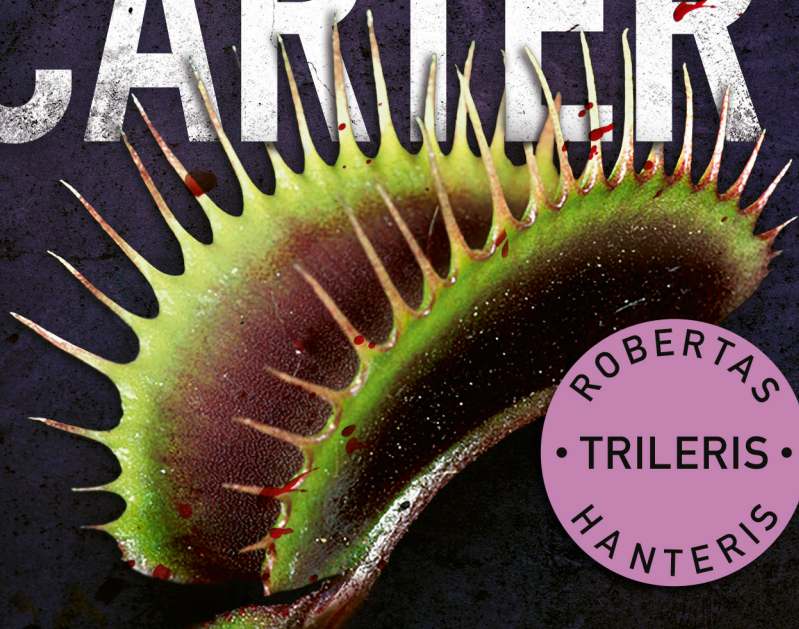

THE SUNDAY TIMES BESTSELERIS

CHRIS CARTER

ROBERTAS
• TRILERIS •
HANTERIS

JUK ESU MIRTIS

AŠ KURIU ISTORIJĄ.
ARBA, JEI JUMS TAIP LABIAU PATINKA, PERRAŠAU JĄ.

Visuose savo romanuose kaip įmanydamas stengiausi aprašomiems įvykiams parinkti Los Andželo mieste ir jo apylinkėse iš tikrųjų egzistuojančias vietas, todėl šįkart jaučiu poreikį atsiprašyti. Šioje knygoje leidau sau išgalvoti keletą įstaigų ir vietovių, geriau tinkančių „Juk esu Mirtis“ siužetui.

— Ak, Nikole, labai ačiū, kad galėjote atvykti, nors paprašėme beveik paskutinę minutę, — ištarė Odrė Benet, atidariusi savo dviaukščio namo baltu fasadu, stovinčio Aukštutiniame Laurų kanjone, itin pasiturinčiame Holivudo kalvų rajone Los Andžele, duris.

Nikolė akinamai jai nusišypsojo.

— Tikrai nėra už ką, ponია Benet.

Gimusi ir augusi Indianoje, Evansvilyje, Nikolė Vilson kalbėjo su ryškiu Vidurio Vakarų akcentu. Ji nebuvo aukšta — maždaug penkių pėdų ir trijų colių ūgio, o madų žurnalai jos, ko gero, nebūtų pavadinę pribloškiančia gražuole, tačiau Nikolė buvo žavi ir šypsodavosi nuginkluojančia šypsena.

— Prašom, prašom užėiti, — modama ranka paragino Odrė; atrodė, kad moteris skuba.

— Atsiprašau, kad truputį vėluoju, — dirstelėjusi į rankinį laikrodį tarė Nikolė, žengdama per slenkstį. Buvo kelios minutės po pusės devintos vakaro.

Odrė sukrizeno.

— Jūs tikriausiai vienintelis žmogus visame Los Andžele, kuris atvykęs kiek vėliau, bet neperžengęs dešimties minučių ribos, vadina tai „vėlavimu“, o ne „madingu prisistatymu laiku“, kaip visi kiti mano pažįstami.

Nikolė nusišypsojo, bet, nepaisant Odrės žodžių, jai buvo truputėlį gėda, mat nepaprastai didžiavosi savo punktualumu.

— Kokia graži suknelė, ponია Benet. Vykstate į ypatingą pobūvį?

Odrė papūtė lūpas ir perkreipė į šoną.

— Iškilminga vakarienė pas teisėją. — Ji pasilenkė prie Nikolės ir jau patyliukais sušnabždėjo: — Tie žmonės toookie nuobodūs.

Nikolė sukikeno.

— Labas vakaras, Nikole, — pasisveikino Odrės vyras, leisdamasis įvijais laiptais žemyn iš antro aukšto.

Džeimsas Benetas vilkėjo elegantišką tamsiai mėlyną kostiumą, ryšėjo dryžuotą šilkinį kaklaraištį, o iš švarko kišenėlės kyšojo priderintos šilkinės nosinaitės kraštelis. Jo karamelinio atspalvio šviesūs plaukai buvo sušukuoti atgal; kaip visuomet, nė plaukelis nestyrojo atsikišęs.

— Pasiruošusi, mieloji? — paklausė jis žmonos ir greitai dirstelėjo į „Patek Philippe“ laikrodį ant riešo. — Laikas važiuoti.

— Taip, žinau, aš tuoj, Džeimsai, — atsiliepė Odrė ir vėl atsisuko į Nikolę. — Džošas jau miega, — ėmė aiškinti ji. — Visą dieną bėgiojo ir žaidė, o tai puiku, nes jau aštuntą valandą buvo taip išvargęs, jog snūduriavo priešais televizorių. Nunešėme jį į lovą, ir jis nusmigo dar nė galvos ant pagalvės nepadėjęs.

— O, tebūnie palaimintas, — tarstelėjo Nikolė.

— Sprendžiant iš to, kiek tas mažas velniūkštis šiandien prisilakstė, — prabilo Džeimsas Benetas, artindamasis prie Odrės su Nikole, — jis turėtų išmiegoti iki pat ryto. Jūsų laukia lengvas vakaras.

Ponas Benetas sugriebė Odrės palatą nuo odinio fotelio dėšinėje ir padėjo žmonai apsivilkti.

— Mums jau tikrai laikas važiuoti, mieloji, — sušnibždėjo jai į ausį, o tada pabučiavo į kaklą.

— Žinau, žinau, — pakartojo Odrė ir kinktelėjo galva į duris didžiulės svetainės rytinėje sienoje, tiesiai už židinio su nugludintų akmenėlių apvadais. — Vaišinkitės viskuo, ką tik rasite virtuvėje. Juk žinote, kur kas padėta?

Nikolė linktelėjo.

— Jei Džošas pabus ir prašys dar šokoladinio pyrago — neduokite. Ko jau ko, o dar vieno cukraus sukkelto energijos antplūdžio vidury nakties jam mažiausiai reikia.

— Gerai, — atsiliepė Nikolė, vėl nusišypsodama.

— Ko gero, šianakt grįšime labai vėlai, — toliau kalbėjo Odrė, — bet aš dar paskambinsiu paklausti, ar viskas gerai.

— Smagaus vakaro, — lydėdama juodu prie durų palinkėjo Nikolė.

Nulipusi laipteliais žemyn nuo verandos Odrė atsigręžė į ją ir be garso žiopčiodama ištare: „Nuobodaus.“

Uždariusi duris Nikolė užlipo į antrą aukštą ir ant pirštų galiukų nustypino prie Džošo kambario. Trimetis miegojo kaip angelėlis, rankomis apšivijęs kažkokį kimštą žaislinį sutvėrimą su milžiniškomis akimis ir ausimis. Stovėdama miegamojo tarpduryje ilgokai į jį žiūrėjo. Vaikutis su neklusniai išsitaršiusiomis šviesiomis garbanėlėmis ir rausvais skruostukais atrodė toks žavingas, kad Nikolei norėjosi jį apkabinti ir pamyluoti, tačiau nė už ką jo nepažadintų, tad tik pasiuntė iš tarpdurio oro bučinuką ir grįžo į pirmą aukštą.

Svetainėje įsijungė televizorių ir ėmė žiūrėti kažkokią seną komediją. Maždaug po valandos urgztelėjęs pilvas priminė apie Odrės Benet minėtą šokoladinį pyragą. Nikolė pažvelgė į rankinį laikrodį. Pats laikas užkąsti. Gabalėlis šokoladinio pyrago tiks kuo puikiausiai. Išėjusi iš kambario ji dar kartą užlipo laiptais į viršų pažiūrėti, ar Džošui viskas gerai. Berniukas miegojo taip kietai, kad nebuvo nė krustelėjęs. Grįžusi į apačią Nikolė perėjo svetainę ir nerūpestingai atidariusi virtuvės duris žengė vidun.

— Aaaa! — persigandusi suklykė ir stryktelėjo atgal.

— Aaaa! — vos tūkstantąją sekundės vėliau suriko vyras, sėdintis prie virtuvinio stalo ir valgantis sumuštinį.

Lygiai taip pat persigandęs jis išmetė iš rankų sumuštinį ir pašoko nuo stalo, apversdamas stiklinę su pienu. Jam už nugaros ant grindų nukrito kėdė.

— Kas tu per vienas, po velnių?! — nervingai paklausė Nikolė, dėl viso pikto žengdama dar žingsnį atgal.

Vyras paspoksojo į ją kelias sekundes, aiškiai sumišęs, mėgindamas suprasti, kas čia vyksta.

— Aš Markas, — galiausiai atsakė, abiem rankomis rodydamas į save.

Juodu dar akimirką stebeilijo vienas į kitą, kol Markas suvokė, kad jo vardas šiai moteriai nieko nereiškia.

— Markas? — pakartojo jis klausiamu tonu, lyg Nikolė turėtų žinoti. — Odrės pusbrolis iš Teksaso? Atvažiauvau porai dienų, nes turiu pokalbį dėl darbo? Apsistojau bute virš garažo anoje namo pusėje? — vyriškis dūrė nykščiu sau per dešinį petį.

Tiriantis Nikolės žvilgsnis tebegręžė kiaurai.

— Juk Odrė su Džeimsu sakė apie mane?

— Ne, — papurtė galvą Nikolė.

— O... — Markas dar labiau sutriko. — Eemm, kaip jau minėjau, aš Markas, Odrės pusbrolis. O jūs tikriausiai Nikolė, atei-nanti auklė, teisingai? Jie sakė, kad atvyksite. Atsiprašau, tikrai nenorėjau jūsų išgąsdinti, nors, sakyčiau, atsilyginote man tuo pačiu. — Jis uždėjo dešinį delną sau ant krūtinės virš širdies ir pabarbeno pirštais. — Vos negavau širdies smūgio.

Nikolės žvilgsnis vos vos atlyžo.

— Atskridau ši rytą. Po pietų miesto centre dalyvavau labai svarbiame pokalbyje dėl darbo, — toliau aiškino Markas. Jis vilkėjo, regis, naujutėlį kostiumą, labai elegantišką, ir atrodė tikrai dailiai. — Ką tik grįžau, gal prieš dešimt minučių, tuomet pilvas ėmė groti maršus, ir aš prisiminiau, kad visą dieną nieko nevalgiau. — Markas pakreipė galvą ant šono. — Kai jaudinuosi, negaliu valgyti. Tai užėjau čia greitosiomis užkasti, pasidariau sumuštinį, išpyliau pieno... — vyriškio akys nukrypo į stalą, prie kurio sėdėjo, ir jis prunkštelėjo, — pienas užtvindė visą stalą ir jau pradėjo lašėti ant grindų.

Jis pakėlė kėdę ir apsidairė, su kuo galėtų pavalyti. Ant darbastalio šalia didelio dubens su vaisiais aptiko ritinį popierinių rankšluosčių.

— Aš nustebeš, kad Odrė pamiršo pasakyti, jog pas juos apsisistojau, — tarė Markas, valydamas pieną nuo grindų.

— Na, jie šiek tiek skubėjo, — pripažino Nikolė; jos kūnas nebebuvo toks įsitempęs, kaip prieš kelias akimirkas. — Ponas Benetas norėjo, kad atvažiuočiau aštuntai valandai, bet aš negalėjau anksčiau nei pusei devynių.

— A, aišku. Gal Džošas dar nemiega? Norėčiau jam palinkėti labos nakties.

Nikolė papurtė galvą.

— Ne. Jis visai išsijungęs.

— Nuostabus vaikas, — tarė Markas ir išmetė į šiukšlinę permirkusių popierinių rankšluosčių gniutulą.

Nikolė neatitraukė nuo jo įdėmaus žvilgsnio.

— Žinote, — prabilo ji, — jūs man lyg kažkur matytas. Gal mes buvome susitikę?

— Ne, — atsakė Markas. — Iš tiesų aš Los Andžele pirmą kartą. Bet gal matėte mane nuotraukose svetainėje ir Džeimso darbo kambaryje. Aš dviejose. Be to, mudviejų su Odre labai panašios akys.

— Ak, tiesa, nuotraukos. Taip, tikriausiai, — ištare Nikolė.

Kažkur smegenų kertelėje ėmė šmėsčioti migloti vaizdai, bet taip iki galo ir neišryškėjo.

Stojusią nejaukią tylą nutraukė pasigirdusi prislopinta mobiliojo telefono skambučio melodija.

— Tai jūsų telefonas? — paklausė Markas.

Nikolė linktelėjo.

— Tikriausiai skambina Odrė, supratusi, jog pamiršo jus perspėti apie mane. — Markas truktelėjo pečiais ir nusišypsojo. — Na, dabar jau per vėlu.

Nikolė atsakydama taip pat nusišypsojo.

— Ką gi, einu, atsiliiepsiu.

Ji išėjo iš virtuvės ir, grįžusi į svetainę, iš rankinės išsitraukė mobilųjį telefoną. Skambina tikrai Odrė Benet.

— Sveiki, ponio Benet, kaip iškilminga vakarienė?

— Dar nuobodesnė negu tikėjau, Nikole. Man šis vakaras gerokai prailgs. Šiaip ar taip, tik skambinu pasiteirauti, ar viskas gerai.

— Taip, viskas gerai, — atsakė Nikolė.

— Ar Džošas buvo bent pabudęs?

— Ne, ne. Ką tik dar kartą patikrinau. Pučia į akį, kad, rodos, nė patrankos nepažadintų.

— Oi, kaip puiku.

— Beje, ką tik virtuvėje susipažinau su Marku.

Odrės ryšio linijos gale vakarienės triukšmas staiga pagarsėjo.

— Atsiprašau, Nikole, ką sakėte?

— Ką tik susipažinau su Marku, jūsų pusbroliu iš Teksaso, kuris apsistojo bute virš garažo. Netikėtai užtikau jį virtuvėje valgantį sumuštinį. Abu taip išsigandome, kad širdys į kulnus nusirito, — Nikolė sukikeno.

Odrės atsakymas keletą sekundžių užtruko.

— Nikole, kur jis dabar? Ar užlipo pas Džošą?

— Ne, jis vis dar virtuvėje.

— Aišku, Nikole, paklausykit manęs, — Odrė kalbėjo rimtu, bet virpančiu balsu. — Kuo tyliau ir kuo greičiau pasiimkite Džošą ir bėkit iš namo. Aš tučtuojau skambinu policijai.

— Ką?

— Nikole, aš neturiu pusbrolio Marko iš Teksaso. Mūsų bute virš garažo niekas neapsistojęs. Dinkit iš namo... Dabar pat! Ar supran...

DUNKST.

— Nikole? NIKOLE?!

Ryšys nutrūko.

Kai Los Andželo policijos departamento Apiplėšimų ir žmogžudysčių skyriaus detektyvas Robertas Hanteris pastūmęs duris įžengė į nedidelį savo kabinetą garsiojo Policijos administracinio biuro pastato Los Andželo centre penktame aukšte, laikrodis ant sienos rodė 2.43 nakties.

Jis lėtai apžvelgė kabinetą. Lygiai dvi savaites nė kojos čionai nekėlė ir tikėjosi grįžti pailsėjęs, atsipalaidavęs ir su aukso spalvos įdegiu, tačiau grįžo visiškai išsekęs ir, ko gero, dar labiau išblyškęs nei bet kada anksčiau.

Hanteris turėjo išeiti atostogų, pirmąkart per beveik septynerius metus. Kai prieš šešiolika dienų juodu su partneriu baigė pastarąjį savo tyrimą, kapitonė pareikalavo, kad abu dvi savaites pailsėtų nuo darbo. Hanteris planavo vykti į Havajus, — jau seniai norėjo ten apsilankyti, — bet skrydžio dieną į jį kreipėsi Adrianas Kenedis, artimas jo bičiulis ir, be to, FTB Nacionalinio smurtinių nusikaltimų analizės centro direktorius. Kenedis paprašė Roberto pagalbos apklausiant dviguba žmogžudystę įtariamą suimtąjį. Hanteris neįstengė atsisakyti, taigi, vietoje Havajų atsidūrė Virdžinijoje, Kvantike.

Apklausa turėjo trukti ne ilgiau kaip porą dienų, tačiau detektyvas įsitraukė į tyrimą, amžiams pakeitusį jo gyvenimą.

Kai galiausiai mažiau nei prieš parą jo ir FTB tyrimas buvo baigtas, Kenedis ir vėl pabandė įtikinti Hanterį, kadaise nepaprastais gebėjimais išsiskyrusį vaikį, prisijungti prie Biuro.

Hanteris užaugo Komptone, vargingame Pietų Los Andželo rajone. Buvo vienintelis vaikas darbininkų klasės šeimoje. Motina pralaimėjo mūšį su vėžiu, kai Robertui buvo vos septy-

neri. Tėvas daugiau nevedė ir, dirbdamas per du darbus, stengėsi susidoroti su iššūkiais, kylančiais vienam auginant sūnų.

Nuo pat mažų dienų visiems buvo akivaizdu, kad berniukas — išskirtinis. Jis viską perprasdavo daug greičiau nei kiti vaikai. Mokykla jam kėlė nuobodulį ir nusivylimą. Šeštos klasės kursą sugebėjo išeiti per mažiau nei du mėnesius, o iš neturėjimo ką veikti bėgte perbėgo septintos, aštuntos ir netgi devintos klasės vadovėlius. Štai tuomet mokyklos direktorius nusprendė susisiekti su Los Andželo švietimo valdyba. Po galybės egzaminų ir testų dvylikamečiui Robertui buvo skirta Mirmanų gabių vaikų mokyklos stipendija.

Keturiolikos metų jis jau buvo sklandžiai įveikęs Mirmanų mokyklos anglų kalbos, istorijos, matematikos, biologijos ir chemijos mokymo programas. Ketveri mokymosi gimnazijoje metai susitraukė iki dvejų, ir penkiolikos sulaukęs Hanteris jau buvo užbaigęs Mirmanų mokyklą su pagyrimu. Gavęs visų mokytojų rekomendacijas, kaip „ypatingas atvejis“ buvo priimtas į Stanfordo universitetą.

Devyniolikos baigė psichologijos studijas — *summa cum laude* diplomu*, — o dvidešimt trejų gavo nusikalstamos elgesio analizės ir biopsichologijos srities daktaro laipsnį. Tuomet Kenedis pamėgino prisivilioti Hanterį į FTB pirmą kartą.

Roberto disertacija pavadinimu „Išplėstinis psichologinių elgesio modelių nusikalstamose veikose tyrimas“ atsidūrė ant Kenedžio rašomojo stalo. Disertacija Kenedžiui ir tuometiniam FTB direktoriui padarė tokį didelį įspūdį, jog buvo įtraukta į Nacionalinio smurtinių nusikaltimų analizės centro darbuotojams privalomų skaitinių sąrašą.

Nuo to laiko, bėgant metams, Kenedis keliskart bandė užverbuoti Hanterį į savo komandą. Jam galvoje netilpo, kaip Ro-

* Diplomas, išduodamas ypač gerai studijų programą įvykdžiusiam studentui. (Čia ir toliau — vertėjos pastabos.)

bertas gali rinktis detektyvo tarnybą vietos policijos pajėgose ir atsisakyti darbo serijinius žudikus persekiojančioje teisėsaugos institucijoje, kuri pažangiausia visose Jungtinėse Valstijose, o galbūt ir pasaulyje. Tačiau Hanteris taip ir neparodė nė uncijos susidomėjimo federalinio agento tarnyba ir atmetė visus Kenedžio bei jo viršininkų siūlymus.

Robertas atsisėdo prie savo rašomojo stalo, tačiau kompiuterio nejungė. Keista, kaip šis kabinetas gali atrodyti lygiai toks, koks buvo, bet kartu ir visiškai kitoks. Lygiai toks pat, nes niekas jame nepajudinta, niekas nepaliesta. Ir visiškai kitoks, nes kažko trūksta. Ne daikto. Žmogaus. Jo partnerio, su kuriuo dirbo šešerius metus, — detektyvo Karloso Garsijos.

Prieš priverstines dviejų savaitių atostogas Hanteris ir Garsija vykdė paskutinį tyrimą kartu — ieškojo serijinio žudiko, ypač žiauraus sadisto, nusprendusio žmogžudystes transliuoti tiesiogiai internetu. Šis tyrimas privedė detektyvus kone iki pamšimo ribos, vos nepareikalavo Hanterio gyvybės, o Garsijos šeima buvo atsidūrusi tokiam pavojuje, kad šis prisiekė neiešias, jog dar kada nors taip atsitiktų. Prieš pat atostogas Garsija prisipažino Hanteriui abejojęs, ar joms pasibaigus grįš į Apiplėšimų ir žmogžudysčių skyrių ir į Specialiąją žmogžudysčių tyrimo grupę. Pasikeitė jo prioritetai. Šeima — visų svarbiausia, nepaisant nieko.

Robertas šeimos neturėjo. Nebuvo vedęs. Nesusilaukė vaikų. Tačiau partnerio nerimą puikiai suprato. Ir žinojo: kad ir ką Garsija nuspręs, jam tai bus teisingiausias sprendimas.

Los Andželo policijos departamento Apiplėšimų ir žmogžudysčių skyriaus Specialioji žmogžudysčių tyrimo grupė — elitinis būrys, sukurtas tirti vien tik serijines bei itin reikšmingas, didelį atgarsį sukėlusias žmogžudystes, reikalaujančias

nuodugnaus, ilgalaikio tyrimo, patirties ir žinių. Kadangi buvo įgijęs nusikalstamos elgsenos psichologo išsilavinimą, Hanteris vadovavo dar labiau specializuotam šios ypatingos grupės padaliniui. Žmogžudystės, įvykdytas su pribloškiančiu sadizmu ar žiaurumu, departamentas žymėdavo kaip YŽ — *ypač žiaurius* — nusikaltimus. Hanteris su Garsija sudarė LAPD Ypač žiaurių nusikaltimų padalinį, o Garsija buvo geriausias Hanterio kada nors turėtas porininkas ir bičiulis.

Galiausiai Robertas palinko į priekį, siekdamas mygtuko kompiuteriui įjungti, tačiau nespėjęs jo paspausti atsidarė kabineto durys ir vidun įžengė Garsija.

— O! — kiek nustebęs jis dirstelėjo į sieninį laikrodį. — Netgi tau kiek ankstoka, Robertai.

Hanterio akys nukrypo į laikrodį — be devynių minučių trečia nakties, — tada vėl į partnerį. Ilgoki tamsiai rudi Garsijos plaukai nugaroje buvo surišti į glotnią uodegėlę, dar drėgną po rytinio dušo, o pavargusias jo akis temdė susirūpinimas.

— Aha, atėjau truputėlį anksčiau, — atsiliepė Robertas.

— Kaip žmogus, ką tik grįžęs iš Havajų, neatrodai labai įdeges. — Karlosas nutilo ir suraukė antakius. — Juk atostogavai, ką?

Didesnio darboholiko už Hanterį Garsija nebuvo sutikęs.

— Lyg ir, — vos pastebimai linktelėjęs atsakė šis.

— Ir ką tai turėtų reikšti?

— Aš pasiėmiau atostogas, bet taip ir nenuvažiavau į Havajus, — paaiškino.

— O kur nuvažiavai?

— Aplankiau bičiulį rytinėje pakrantėje, nieko ypatingo.

— Aišku.

Garsija nutuokė, kad viešnagė nebuvo tokia jau neypatinga, tačiau puikiai pažinodamas kolegą suprato, jog jei jis nenori apie ką nors kalbėti, tai ir nekalbės, nors ir kaip spaustum.

Karlosas nuėjo prie savo rašomojo stalo, tačiau neatsisėdo. Taip pat neįjungė kompiuterio. Vietoje to atitraukė viršutinį stalčių ir ėmė jį tuštinti, kraudamas visus daiktus ant stalo.

Robertas nebyliai stebėjo partnerį. Galiausiai šis pažvelgė į jį.

— Atsiprašau, drauguži, — ištarė nutraukdamas kabinetą užtvindžiusią nejaukią tylą ir ėmėsi antro stalčiaus.

Hanteris linktelėjo.

— Labai daug apie tai galvojau, Robertai, — pagaliau prapliupo Garsija. — Tiesą sakant, galvojau kiekvieną pastarųjų dviejų savaitių sekundę, svarsčiau visokias galimybes, svėriau ir lyginau, ir žinau, kad kaip policijos pareigūnas, ko gero, amžinai šito gailėsiuosi. Bet taip pat žinau, jog negaliu leisti Anai vėl patirti ką nors panašaus, Robertai. Ji man viskas. Niekada sau neatleisčiau, jei jai kas nors nutiktų dėl to, kad dirbu šitą darbą.

— Suprantu, — atsiliepė Hanteris, — ir nekaltinu tavęs, Karlosai, nė trupučio. Aš elgčiausi taip pat.

Išgirdęs iš pačios širdies plaukiančius žodžius, Garsija išspaudė silpną padėkos šypsniį, tačiau Hanteris tebejautė partnerio sumišimą.

— Tau nereikia niekam aiškintis, Karlosai, bent jau tikrai ne man.

— Reikia, Robertai, aš tau skolingas už viską, — pertraukė Garsija. — Skolingas už gyvenimą. Už Anos gyvybę. Tik tavo dėka mudu abu dar gyvi, pameni?

Hanteris nebuvo nusiteikęs kalbėti apie praeitį, tad kaip įmanydamas sklandžiau pakeitė temą.

— O kaip, beje, Ana laikosi?

— Kaip žmogus, patyręs tai, ką patyrė ji, — stebėtinai gerai, — atsakė Garsija, baigdamas tuštinti stalčius. — Dabar ketui dienų išvažiavo pas tėvus.

— Ana labai stipri moteris, — pripažino Hanteris. — Tiek fiziškai, tiek emociškai.

— Tai jau tikrai.

Kabinetas ir vėl paskendo nejaukioje tyloje.

— Tai kur dirbsi? — klausinėjo toliau.

Garsija sustingo ir žvilgtelėjo į partnerį. Šįkart atrodė kiek labiau sutrikęs.

— San Fransiske.

Robertas nepajėgė nuslėpti nuostabos.

— Išsikraustai iš Los Andželo?

— Nusprendėme, kad taip bus geriausia.

Šito Robertas nenumatė. Tylėdamas linktelėjo išreikšdamas supratimą.

— San Fransisko policijos departamento Apiplėšimų ir žmogžudysčių skyriui pasisekė.

Garsija, regis, sutriko dar labiau.

— Aš nedirbsiu Apiplėšimų ir žmogžudysčių skyriuje.

Hanterio nuostaba virto sumišimu. Jis žinojo, kiek pastangų kolega įdėjo, kad taptų žmogžudysčių detektyvu.

— Pereinu į Specialųjį kovos su sukčiavimu skyrių, — galiausiai ištarė Karlosas. — Tai kaip mūsų TNNP.

Hanteris pamanė, kad jam pasigirdo.

Los Andželo policijos departamento Tarnautojų nusikaltimų nuosavybei padalinys specializavosi stambaus masto sukčiavimo ir apgaulės bylose, kai nukentėdavo daug aukų arba nusikaltimus vykdėdavo grupė asmenų. Jie tirdavo turto pasisavinimo ir iššvaistymo atvejus, sudėtingas, didelės vertės turto vagystes, taip pat valstybės ir savivaldybės tarnautojų papirkimą bei šių tarnautojų įvykdytus turto grobstymo atvejus. Departamente TNNP labiau garsėjo kaip padalinys, iš kurio detektyvai verždavosi išeiti, o ne į kurį prašydavosi būti perkeliama.

Garsija pasiduodamas iškėlė rankas.

— Žinau, žinau. Šūdas. Bet šiuo metu ten vienintelė laisva vieta. O Ana be galo patenkinta, kad darbas nebus toks pavojingas. Po visko, kas nutiko, negaliu jos kaltinti.

Robertas jau buvo kai ką beprisimenąs, kai ant stalo su skambo laidinis telefonas. Jis pakėlė ragelį, kokias penkias sekundes pasiklausė ir neištaręs nė žodžio padėjo atgal ant telefono aparato svirtelių.

— Turiu eiti pas kapitoną, — tarė atsistodamas.

Jis žengė nuo savo rašomojo stalo. Garsija padarė tą patį. Kelias ilgas akimirkas abu stebėjimo vienas į kitą. Karlosas pirmas žingtelėjo į priekį ir išskėtęs rankas apkabino Hanterį tarsi seniai prarastą brolių.

— Ačiū tau, Robertai, — tarė atsitraukęs ir žvelgdamas bičiuliui į akis. — Ačiū už viską.

— Nepamiršk mūsų, — tarstelėjo Hanteris liūdesio persmelktu balsu.

— Nepamiršiu.

Hanteriui pasiekus duris, Garsija jį pašaukė:

— Robertai!

Šis atsigręžė.

— Rūpinkis savimi.

Partneris linktelėjo ir išėjo iš kabineto.

3

Jos ir vėl į jį spokso.

Tamsiaplaukė mergaitė ir jos draugės.

Jos paspokso, pakikena, vėl spokso. Bet jam vis tiek. Vie nuolikametis Rikis Templas prie to jau pripratęs. Jo dėvėti rūbai, tankūs pasišiaušę juodi plaukai, perkaręs kūnas, smaila nosis ir

didelės it dramblio ausys visuomet pritraukia dėmesį. Jį pastebi. Iš jo juokiasi. Reikalų nė kiek nepagerina tai, kad jis savo amžiui per mažo ūgio.

Per pastaruosius trejus metus buvo pakeistos penkios mokyklos, mat tėvui vis nesisekė susirasti pastovaus darbo, o istorija visur kartojosi — mergaitės iš jo tyčiojosi, berniukai stumdė ir mušė. Mokytojai gyrė už gerą mokymąsi.

Rikis nepakėlė akių nuo atsiskaitymo testo, gulinčio ant mokyklinio suolo. Pabaigė jį bent dvidešimčia minučių anksčiau už visus kitus. Tačiau net ir nežiūrėdamas jautė pakaušį svilinančius žvilgsnius. Girdėjo pašaipų krizenimą.

— Pastebėjote ką nors juokingo teste, panele Stiuart? — sarkastiškai paklausė aštuntokų matematikos mokytojas ponas Driskolas.

Liusė Stiuart — pritrenkiamai graži mergaitė guviomis riešuto rudumo akimis, įrėmintomis tamsių blakstienų, užburiančia šypsena ir tiesiais juodais it varnas plaukais, kurie atrodo nuostabiai tiek surišti į uodegą, tiek palaidi. Jos oda kaip keturiolikmetės neįtikėtina lygi. Daugumai tokio amžiaus mergaičių jau teko susiremti su akne, o Liusė, regis, jai atspari. Visi Morningsaido pagrindinės mokyklos berniukai bet ką dėl jos padarytų, tačiau ji Bredo Nikolso mergina, ar bent jau jis taip sako. Rikis vis pagalvoja, kad žodyne prie žodžio „subingalvis“ apibrėžimo neabejotinai turėtų išvysti Bredo Nikolso nuotrauką.

— Visai ne, sere, — atsakė Liusė, pasimuistydama ant kėdės.

— Ar jau baigėte, panele Stiuart?

— Beveik, sere.

— Liaukitės kikenusi ir susikaupkite. Liko tik penkios minutės.

Per klasę nusirito neramus šurmuly.

Liusė neatsakė į pusę testo klausimų. Ji nekentė matematikos. Tiesą sakant, nekentė daugumos mokykloje dėstomų

dalykų. Jai iš jų — jokios naudos. Juk žino, kad jai lemta tapti Holivudo superžvaigžde.

Rikis pakramtė pieštuko galiuką ir pasikasė nosį. Norėjo atsigręžti, įsistebeilyti tiesiai Liusei į akis ir atremti jos žvilgsnį. Bet Rikis Templas retai darydavo ką panorėjęs. Buvo pernelyg bailus. Jį pernelyg baugino galimos pasekmės.

— Nagi, laikas baigėsi! Išeidami padėkite testus ant mano stalo.

Suskambo mokyklos skambutis. Ačiū Dievui, baigėsi dar viena mokslo savaitė. Rikio laukė visas savaitgalis. Jis tenorėjo būti paliktas ramybėje ir veikti tai, ką be galo mėgo, — rašyti.

Rūbinėje vietoje kelnų persimovęs šortus, Rikis susikrovė į nublukusią žalią kuprinę vadovėlius ir iš stovo prie mokyklos vartų pasičiupo savo aprūdijusį dviratį. Knietėjo kuo greičiau iš čia dingti.

Mindamas Vakarų šimtas ketvirtąją gatvę jis kirto Pietų septintąją aveniu. Rikiui patiko šiame miesto rajone stovintys namai — dideli, spalvoti, su dailiai sutvarkytomis vejomis ir gėlių darželiais priešakyje, kai kurie — su plaukimo baseiniais galiniuose kiemuose. Nėra nė ko lyginti su nusususiu butu Inglvude, Pietų Los Andžele, kuriame gyveno su agresyviu tėvu. Motina paliko juos nė neatsisveikinusi, kai Rikiui buvo vos šešeri. Berniukas niekuomet daugiau jos nematė, bet ilgėjosi kiekvieną dieną.

Rikis davė sau žodį, kad vieną dieną ir jis gyvens dideliame name su erdviu galiniu kiemu ir plaukimo baseinu. Jis bus rašytojas. Turtingas ir garsus rašytojas.

Paskendęs savo mintyse Rikis negirdėjo iš paskos jį besivejančių dviračių garsų. O kai juos pastebėjo, jau buvo per vėlu.

Vienas iš penkių dviratininkų privažiavo iš kairės ir susiliginęs su Rikio priekiniu ratu ėmė spausti prie aukšto šaligatvio

bortelio. Persigandęs Rikis nenuspaudė stabdžių, o kaip tik suskato minti dar sparčiau.

— Kur, po velnių, važinėjiesi, sukrustas išsigimėli? — sušuko dviratininkas su gobtuvu ir mėlynai balta bandana, dengiančia apatinę veido pusę. — Tau čia ne vieta, šlykštus perdžiūvęs šikniau. Varyk į savo purviną lūšnyną.

Įžeidimus rėkalojo dar du dviratininkai, tačiau persigandęs Rikis jų beveik negirdėjo.

Priekiniam ratui pritrūko vietos — jis ėmė bruožti bortelio blokus. Rikis drebėjo iš baimės. Žinojo, kad tuoj tuoj nugrius. Staiga su juo susilygino kitas dviratininkas su gobtuvu ir spyrė į kairę koją. Rikis su visu dviračiu nuskriejo ant šaligatvio. Smarkiai, dideliu greičiu trenkęsis į žemę, dar jardą pačiuožė. Šaligatvio trinkelės beveik švariai nugremžė odą nuo delnų ir kelių. Dviratis vožėsi ant jo ir sunkiai prislėgė kojas.

— Ū-hūū! Šlykštukas nukrito nuo dviračio! — išgirdo Rikis šuktelint vieną iš vaikų.

Garsiai juokdamiesi jie nulėkė tolyn.

Kelias akimirkas Rikis gulėjo nejudėdamas, tvirtai užmerkęs akis, neleisdamas prasiveržti ašaroms. Jam pasirodė, jog girdi skubiai besiartinančius žingsnius.

— Ei, ar tau viskas gerai? — paklausė vyriškas balsas.

Prasimerkęs Rikis tematė susiliejusį vaizdą.

— Ar nesusižeidei? — vėl paklausė tas pats balsas.

Rikis pajuto, kaip žmogus nukelia dviratį nuo jo kojų. Delnus ir kelius skaudėjo taip, tarsi jie būtų buvę nuplikyti verdančiu vandeniu. Jis pakėlė akis ir pamatė prie jo pritūpusį vyrą, vilkintį tamsiu kostiumu ir šiugždančiais baltais marškiniais, po kaklu ryšintį raudoną kaklaraištį. Rudi, banguoti vyriškio plaukai virš iškilios kaktos buvo dailiai pašiaušti, veide ryškėjo aukšti skruostikauliai, o valingą smakrą dengė tvarkingai apkirpta barzdelė. Žydrose vyro akyse švietė susirūpinimas.

— Kas tie vaikai? — paklausė vyriškis, kilstelėdamas smakrą ton pusėn, kur nuriedėjo dviratininkų gaujelė. Jo veido išraiška buvo piktoka.

— Ką? — dar nesusigaudydamas paklausė Rikis.

— Važiavau paimti sūnaus iš mokyklos ir pamačiau, kaip tie vaikai tave pargriovė.

Jis parodė į automobilį, paskubomis dviem ratais pastatytą ant šaligatvio kitoje gatvės pusėje. Vairuotojo durelės buvo praviros. Rikis pasekė vyro žvilgsnį. Jis žinojo, kad jį užpuolė Bredas Nikolsas su savo subingalvių draugelių gauja, bet nieko nepasakė. Vis tiek jokio skirtumo.

— Ei, tau bėga kraujas, — rimtai susirūpinęs vyras pažvelgė į berniuko delnus, tada į kelius. — Reikia nuplauti, kol neįsimetė užkratas. Štai.

Iš vidinės švarko kišenės jis ištraukė kelias popierines nosinaites ir padavė Rikiui.

— Kol kas nusivalyk su jomis, bet turime mikliai nuplauti žaizdas dezinfekuojančiu muilu ir šiltu vandeniu.

Rikis paėmė nosinaites ir patapšnojo delnus. Ant šaligatvio nukritusi kuprinė nuo smūgio buvo atsidariusi, knygos išsimėčiusios ant trinkelų. Vyriškis padėjo Rikiui atsistoti.

— O! — tarstelėjo jis, kartu su Rikiu rinkdamas vadovėlius. — Lankai Morningsaidą? Mano sūnus taip pat. — Prieš paduodamas paskutinę knygą gerokai nustebęs stabtelėjo. — Tu aštuntoje klasėje?

Rikis atsainiai linktelėjo, vis dar netardamas nė žodžio.

— Tikrai? Atrodai kaip kokių dešimties.

— Man vienuolika, — su irzlia gaidale balse atsiliepė Rikis.

— Atsiprašau, — vyras pripažino klaidą ir suskubo ją taisyti. — Visai nenorėjau tavęs įžeisti, bet visgi. Juk tu dar per jaunas aštuntai klasei? Mano sūnui dešimt, o jis baigia tik ketvirtą.

Rikis įsidėjo į kuprinę paskutinį vadovėlį.

— Aš pradėjau lankyti mokyklą metais anksčiau nei dauguma vaikų, o kadangi gerai mokiausi, man leido praleisti šeštą klasę, — šįkart berniuko balse suskambo pasididžiavimas.

— Oho! Tai bent! Vadinasi, susidūriau su tikrų tikriausiu vunderkindu.

Rikis dar pasivalė kraują nuo delnų, o tada pamatė dviratį su sulankstytu priekiniu ratu.

— Šūdas!

— Taip, gerokai apgadintas, — sutiko vyras. — Nemanau, kad šiandien tuo dviračiu dar kur nors važiuosi.

Rikis atrodė visiškai sutrikęs. Vyrškis pajuto berniuko nerimą.

— Klausyk, — tarė jis, dirstelėjęs į laikrodį ant riešo, — aš jau truputį vėluoju pasiimti sūnaus iš mokyklos, taigi, man reikia važiuoti, bet jei nori, gali palaukti čia, o mudu su Džonu grįždami tave paimsime ir parvešime namo. Užtruksiu penkias minutes. Ką manai?

— Ačiū. Bet aš pats susitvarkysiu. Vis tiek negaliu šitoks grįžti namo.

Rikis ėmė nosinaitėmis tapšnoti nubrozdintus kelius. Vyro antakiai išsiritė iš nuostabos.

— Kodėl?

— Jei pasirodysiu namuose kruvinas ir su sulaužytu dviračiu, tie vaikiškiai atrodys kaip dangaus angelėliai palyginti su mano tėvu.

— Ką? Rimtai? Bet juk tu nekaltas. Tai jie tave užpuolė.

— Nesvarbu, — Rikis nusuko žvilgsnį. — Niekas nesvarbu.

Skausmą berniuko balse galėjai kone užčiuopti. Vyrškis kelias akimirkas stebėjo Rikį, tada pakėlė jo dviratį nuo žemės.

— Gerai, o jeigu mudu su Džonu parvežtume tave namo ir aš pasikalbėčiau su tavo tėvu? Pats papasakosiu, kas nutiko.

Pasakysiu, kad viską mačiau ir kad tu visiškai nekaltas. Juk jis paklausys suaugusiojo.

— Sakau, nebus jokio skirtumo, suprantat? Jam niekas niekada nesvarbu. Ačiū už pagalbą, bet pats susitvarkysiu.

Rikis šlubuodamas patraukė tolyn, tempdamasis dviratį.

— Ei, berniuk, palauk. Jei negali grįžti namo, tai kur tu eini, šlubuodamas ir vilkdamas iš paskos tą sunkenybę? Tau tikrai reikia pirmiausia gerai nusiplauti žaizdas.

Rikis ėjo toliau. Neatsigręždamas.

— Ką gi, gerai, man šovė geresnė mintis. Tik paklausk.

Vyriškis prisiartinio prie Rikio per kelis žingsnius.

— Džonas, mano sūnus, — geras vaikas. Gal pernelyg tylus, bet geras, ir jam tikrai praverstų bičiulis. O man atrodo, bent jau dabar, kad tau irgi praverstų. Galiu įdėti dviratį į bagažinę, ir mes paimsime Džoną iš mokyklos, o tada abu nuvešiu pas jo mamą. Čia nelabai toli. Ji turi plaukimo baseiną ir visa kita. Be to, galės pasirūpinti tavo delnais ir keliais.

Išgirdęs žodžius „plaukimo baseinas“ Rikis pagaliau sustojo ir atsigręžė į vyrą.

— O tada aš greitai užvešiu tavo dviratį į parduotuvę. Į tą pačią, kurioje pirkau dviratį Džonui. Esu tikras, jie bemat sutvarkys ratą.

Rikis svarstė pasiūlymą, bet, regis, vis dar abejojo. Vyriškis vėl dirstelėjo į rankinį laikrodį.

— Nagi! — akimirką jo lūpos kietai susičiaupė. — Klausyk, aš tau atvirai pasakysiu. Kai Džonas namie, ne mokykloje, jis nieko daugiau neveikia, tik skaito komiksus ir žaidžia kompiuteriu. Vienas. Žiūrėk, — vyras išsitraukė piniginę ir išėmęs nuotrauką parodė Rikiui. — Gal esi matęs jį mokykloje?

Rikis prisimerkęs įsižiūrėjo į lieso vaiko trumpais, šviesiai rudais plaukais fotografiją.

— Gal. Nežinau.

Vyras, rodos, nė kiek nenustebo. Aukštesnių klasių moksliviai niekada neprasideda su pradinukais. Netgi tokie atstumtieji kaip Rikis Templas.

— Žodžiu, — toliau kalbėjo vyriškis, — jam tikrai labai labai praverstų draugas. Žinau, jis tik ketvirtaklasis, bet protingas vaikas, tikrai protingas, ir turi galybę žaidimų, kurie, manau, ir tau patiktų. Judu galėtumėte kartu žaisti.

Jis leido Rikiui dar kelias akimirkas pagalvoti.

— Nagi, juk nieko neprarasi. Aš nuvešiu sutaisyti tavo dviratį. Ką pasakysi?

Rikis pasikrapštė smakrą.

Vyras dar kartą skubiai žvilgtelėjo į laikrodį.

— Gerai, tai palauk čia penkias minutes, o aš nuvažiuosiu paimti Džono ir grįšiu. Susipažinsi su juo, o tada ir nuspręsi.

— Jam patinka komiksai? — paklausė Rikis.

Vyras prunkštelėjo.

— Per švelniai pasakyta.

Rikis gūžtelėjo.

— Ko gero, jis šaunus vaikas.

— Taip. Jis tikrai šaunus.

— Ką gi, gerai, — nusileido Rikis.

Vyras nusišypsojo ir nunešė Rikio dviratį per gatvę. Įdėjęs jį į bagažinę, atsisėdo prie vairo.

— Mums vis tiek reikia padoriai nuplauti tuos nubrozdinimus, — tarė jis ir įjungė pavarą.

Mašina pajudėjo. Vyras pasuko į dešinę, o kvartalo gale į kairę. Rikis suraukė antakius, kai juodu pravažiavo Morning-saido mokyklos vartus.

— Jūs pravažiavote mokyklą, — pasakė Rikis ir pasisuko į vairuotoją.

Šis žvelgė į jį šypsodamasis bloga lemiančiu šypsniu.

— Atsipūsk, vaike, — prabilo vyras jau kitokiu balsu — žemu ir kimiu; šiltas, švelnias gaidas pakeitė tvirtas ir šaltas tonas. — Dabar tau jau niekas nebepadės.

4

Nuo savo kabineto paėjėjęs koridoriumi kelis žingsnius, Hanteris įžengė į prigrūstą atviro plano patalpą, kurioje buvo įsikūręs Los Andželo policijos departamento Apiplėšimų ir žmogžudysčių skyrius. Tankiai išdėstytų stalų neskyrė jokios palaikės sienelės ar pertvaros. Kur kas sėdi, buvo galima nustatyti arba iš padėtų ant stalų lentelių su pavardėmis, jei jos iš viso matėsi, arba detektyvo pavardę išrėkus ir palaukus, kol kas nors iškels ranką ir atsišauks: „Aš čia!“

Netgi tokiu ankstyvu metu skyrius priminė sujudusį avilį: patalpa užė, bruzdėjo ir zvimbė iš visų pakampių sklindančiais neperprantamais garsais.

Kapitonės Barbaros Bleik kabinetas buvo tolimajame patalpos gale, už klaidaus stalų labirinto. Jis nebuvo labai didelis, tačiau ganėtinai erdvus. Pietinę sieną dengė knygų prikrautos lentynos, šiaurinę — įrėmintos fotografijos bei pagyrimo ir apdovanojimų už pasiekimus raštai. Rytinėje sienoje įstatytas panoraminis langas nuo grindų iki lubų atsivėrė į Pietų pagrindinę gatvę. Priešais raudonmedžio rašomąjį stalą su stalčiais iš abiejų šonų stovėjo du tamsaus medaus spalvos odiniai „Chessterfield“ stiliaus foteliai. Grindų vidurį dengė stačiakampis juodas su baltu kilimas.

Hanteris triskart ryžtingai pabeldė į duris. Po sekundėlės iš kabineto pasigirdo kvietimas:

— Užeikit.

Kapitonė Bleik sėdėjo už stalo, prie kairės ausies tvirtai prispaudusi telefono ragelį.

— Man nėra maž nerūpi, kaip jūs tai padarysit, — kalbėjo ji; kilstelėjusi ranką pamojo Hanteriui užėti ir pirštais parodė užtruksianti dvi sekundes, — bet padarykit šiandien pat.

Ji nutrenkė ragelį ant telefono aparato.

Bent jau čia niekas nepasikeitę, pamanė sau Robertas.

Kapitonė Barbara Bleik Los Andželo policijos departamento Apiplėšimų ir žmogžudysčių skyriui vadovavo pastaruosius penkerius metus. Perėmusi pareigas iš ankstesnio kapitono, ji netrukus įgijo nesąmonių nekrečiančios, geležiniu kumščiu valdančios vadovės reputaciją. Barbara neabejotinai buvo įdomi moteris — aukšta, elegantiška ir labai patraukli, ilgais juodais plaukais ir tamsiomis akimis, kurių skvarbus žvilgsnis galėjo arba nuraminti, arba priversti drebėti. Ji nieko nebijojo. Joks žmogus negalėjo jos įbauginti.

— Labas, Robertai, — stodamasi pasisveikino kapitonė Bleik.

Ji vilkėjo pagal užsakymą siūtu šviesiai pilku kostiumėliu ir balta viskozės palaidinuke, avėjo juodais bateliais, o juosmenį išryškino plonas juodas dirželis. Plaukus buvo susisukusi į kuodą. Mažyčiai auskarai su perlais derėjo prie perlų vėrinio ant kaklo.

— Sveikas sugrįžęs, — tarė ir kelias akimirkas patylėjo. — Apgailestauju, kad tavo atostogos virto visai ne atostogomis.

Nors kapitonė Bleik nežinojo visko, ką Hanteriui teko patirti per tas dvi savaites, kai vykdė tyrimą su FTB, jos balse buvo girdėti nuoširdi atjauta.

Robertas atsakydamas tik nebyliai linktelėjo.

Kapitonė apėjo aplink stalą ir stabtelėjo. Kaktoje susimetė kelios raukšlės.

— O kur Karlosas, po galais? — paklausė ji, instinktyviai kryptelėjusi į šoną ir žvilgtelėjusi Hanteriui už nugaros.

Detektyvas žvelgė į kapitonę lygiai tokiu pat klausiamu žvilgsniu.

— Jis kabinete, dedasi daiktus, — pasakė ir dūrė nykščiu per petį.

— Dedasi daiktus? — kapitonės antakiams iš nuostabos šoktelėjus aukštyr, raukšlių kakte padaugėjo. — Kokius daiktus?

Hanteris atrodė ne mažiau sutrikęs. Juk Garsija tikrai turėjo būti pasikalbėjęs su kapitone apie perkėlimą?

— Savo daiktus.

Kapitonė Bleik spoksojo į jį buku žvilgsniu.

— Jis persikelia į San Fransiską. Dirbs Kovos su sukčiavimu skyriuje, — paaiškino Robertas nežymiai purtydamas galvą. — Tokiame, kaip mūsų TNNP.

Buką žvilgsnį kapitonės veide pakeitė visiškas sumišimas.

— Ką, po velnių, čia kalbi, Robertai?

Tą akimirką atsivėrė kapitonės Bleik kabineto durys ir vidun įžengė Garsija.

— Atsiprašau, kad vėluoju, kapitone. Reikėjo apsitvarkyti stalą.

Visiškai suglumęs Hanteris atsisuko veidu į partnerį.

— Oho, — šelmiškai šypsodamasis tarė šis. — Prarijai visą tą mėslą nė nekramtydamas, ką? Fransiskas? Sukčiavimo skyrius? Rimtai, Robertai? Nagi!

Kapitonė Bleik užgniaužė šypsnį. Jai nereikėjo aiškinti — ir pati suprato, kas įvyko.

— Ak, tu šuns... — žioptelėjo Hanteris, o tada plačiai išsišiepė.

— Ko gero, sensti, drauguži, — pajuokavo Garsija ir priartinęs paplekšnojo per petį. — Prarandi įgūdžius. Maniau, iškart mane perkąsi.

Robertas nesigindamas nuleido galvą. Jo lūpose tebežaidė šypsena.

— Gal tikrai aš tam jau per senas? Visai nieko neįtariau. Netgi kai paminėjai Sukčiavimo skyrių. Tai turėjo užvesti mane ant kelio.

— O gal aš toks puikus aktorius, kad sugebėjau tave apkvailinti? — vėl išsišiepė Garsija. — Tas apsikabinimas prieš tau išeinant — tai bent sugalvojau, a? Dar kelios sekundės, ir, ko gero, būčiau net porą ašarų išspaudęs.

— Be reikalo taip stengeisi, — atkirto Hanteris. — Aš jau buvau patikėjęs kiekvienu tavo žodžiu.

— Gerai jau, gerai, berniukai, pažaidėt ir užteks, — partnerių juokelius nutraukė kapitonė Bleik. Jos tonas akimirksniu surimtėjo. Viršininkė paėmė nuo stalo du aplankus. — Sveiki sugrįžę į Ypač žiaurių nusikaltimų padalinį.

— Ką turim, kapitone? — paklausė Garsija.

Kapitonė Bleik ištiesė detektyvams po aplanką. Jos balsas nevalingai virptelėjo.

— Sušiktą košmarą, štai ką.

5

Rikį pagrobęs vyras jį išrengė ir primušė iki sąmonės netekimo. Kai berniukas pagaliau atsipeikėjo, jį perliejo iš žarnos trykštančia galinga ledinio vandens srove ir vėl primušė, šikart nuplakė storu diržu, kuris kirto kiaurai odą ir paliko kruvinus dryžius. Užteko kelių šmaukštelėjimų, ir Rikis vėl prarado sąmonę.

Jo akių vokai ilgai virpčiojo, kol pagaliau, sukaupęs jėgas, vaikas įstengė atsimerkti. Tačiau vis tiek nieko nematė. Ankštoje belangėje patalpoje tvyrojo aklina tamsa. Vis dėlto apsiblausios, lipte limpančios berniuko akys nukrypo pirma į kairę,

tada į dešinę, tarsi kažko ieškodamos. Smegenis gaubė tiršta kvaitulio migla, ir Rikis nesusigaudė, ar tai tikra, ar jis atsibudęs, o gal sapnuoja.

Tačiau tuomet smogė skausmas — galingas, su niekuo nesusipainiojamas, staigus it branduolinis sprogimas, jis neišsivaizduojamu greičiu pasklido po kiekvieną jo kūno atomą ir pašalinė bet kokias abejones.

Tai ne košmaras. Tai daug daug blogiau.

Šis suvokimas pervėrė Rikį tokiu siaubu, kokio dar nebuvo patyręs.

Berniukas sukosėjo, ir kūną užliejo naujas skausmo potvynis. Po užmerktais akių vokais sublykčiojo spalvotos kibirkštys, o sulig kiekvienu blykstelėjimu atrodė, tarsi kas į kaukolę kaltų vinis. Rikis jau buvo bepasiduodąs skausmui ir besileidžiąs jo bangos nutempiamas atgal į užmarštį, kai staiga jam iš dešinės atsklido garsas.

Berniukas sustingo.

Brakšt.

Panašu į rakinamas duris. Siaubo kupinos vaiko akys smigo ton pusėn į tamsą. Jis laukė.

Brakšt, brakšt.

Dar du spynos pasisukimai, akimirka tylos, tada durys ėmė vertis.

Apimtas gryniausio siaubo, Rikis ant šaltų cementinių grindų nevalingai susirietė į kamuoliuką — veidą užsidengė rankomis, kelius pritraukė prie krūtinės, kad nors kiek apsisaugotų nuo smūgių. Šie judesiai sukėlė dar daugiau nepakeliamo skausmo. Šiurpu nukrėtė metalinis storos grandinės, vienu galu prirakintos prie dešinės berniuko kulkšnies, o kitu — prie metalinio žiedo plikoje plytų sienoje, žvangesys.

Akys nevalingai priplūdo ašarų, užgniauzė gerklę. Rikis ėmė sunkiai, padrikai kvėpčioti. Širdis daužėsi taip, tarsi mėgintų išsiveržti iš krūtinės.

Lubų viduryje porą kartų mirktelėjusi užsidegė elektros lemputė su metalinių vielų gaubtu. Jai įsižiebus patalpą užpildė elektrinis dūzgesys, tarsi įskridus įnirusių širšių spiečiui. Rikis taip ilgai praleido tamsoje, kad šviesa svilino akių obuolius net pro užmerktus vokus.

Pagrobėjo batai sukaukšėjo į grindis. Jis įėjo į kambarį. Rikį nuvėrė iki baltumo įkaitusi panika. Jo smulkus, gležnas kūnelis ėmė nevaldomai drebėti. Berniukas neatsimerkė, nežiūrėjo. Jam to nereikėjo. Ir taip žinojo, kad ten stovi tas vyras. Užuođė jį: karčiai rūgštus, o kartu ir šleikščiai saldus kvapas kėlė širdį stingdantį siaubą. Jei blogis turi kvapą, Rikis neabejojo, kad tas kvapas būtent toks.

Nuo vyriškio sklindantis vimdantis tvaikas veržėsi pro Rikio šnerves ir draskė galugerklį it aštrūs nagai.

Berniukas norėjo išlikti tvirtas, nesugniužti, lygiai kaip ištverdavo Bredo Nikolso ir jo gaujos patyčias mokykloje, bet buvo apimtas tokio siaubo, kad nebepajėgė valdytis.

— Prašau... Ne... Nemuškite manęs... — žodžiai išsprūdo pro lūpas be jo sutikimo.

Vyras neatsakė. Rikis girdėjo tik sunkų jo kvėpavimą. Persigandusiam vaikui dingojosi, jog ten, prie durų, stovi įniršęs, ugnimi alsuojantis drakonas.

— Pra-prašau... — silpnas balselis sutrūkčiojo ir užsikirto. Batai prikaukšėjo arčiau.

Rikis dar smarkiau susirietė ir stipriai užsimerkė, ruošdamasis tam, kas tuoj nutiks. Artėjančių smūgių laukimas kėlė kone tokį patį skausmą kaip ir patys smūgiai.

— Kuo tu vardu, vaiki?

Vyruui prabilus oras kambaryje tarsi persisunkė nenugalimos valdžios pajautimu, tačiau šis balsas labai skyrėsi nuo to, koku kalbėjo Rikio netoli mokyklos sutiktas vyras. Atėjusysis kalbėjo kimiu, tvirtu ir šaltu balsu.

Berniukas sustingo. Gal čia kitas žmogus?

Gerklę gniaužė taip, kad kvėpuoti darėsi vis sunkiau.

— Pažiūrėk į mane, — piktai iškošė vyras pro sukąstus dantis.

Rikis iš siaubo nė nekrustelėjo.

— Pažiūrėk. Į. Mane.

Į gyvą kamuolį virtęs vaiko kūnelis vos vos atsipalaidavo.

— Atsimerk ir pažiūrėk į mane.

Rikis lėtai pakėlė galvą nuo rankų. Akių vokai virpėjo, šįkart ilgiau, kol akys prisitaikė prie šviesos. Galiausiai jis atsimerkė ir pažvelgė į šalia stovintį nepažįstamąjį.

Kas šis žmogus?

— Neatpažįsti manęs, ką?

Rikis giliai iškvėpė, bet atsakyti nepajėgė.

— Gal atpažintum, jei kalbėčiau šitaip ir pasakočiau apie savo sūnelį Džoną. Savo drovųjį vaiką.

Vyras lyg niekur nieko pakeitė balsą — vėl kalbėjo taip pat, kaip ten, gatvėje, kai padėjo nuo dviračio nukritusiam Rikiui.

— Na, šiaip jau Džonas neegzistuoja, — vyriškis sukikeno.

Rikis iš nuostabos išplėtė akis. Šalia jo stovintis žmogus atrodė visai kitaip nei anas vyras. Barzdelė buvo dingusi, kaip ir banguoti rudi plaukai. Šio vyro veidas ir galva buvo švariai nuskusti. Žydros akys, tuomet spinduliavusios rūpesčiu, virto tamsiausio atspalvio rudomis, kone juodomis.

— Tik nereikia taip stebėtis, vaike. Pakeisti išvaizdą nėra labai sunku.

Rikis tebedrebėjo.

— Taigi, — vėl prabilo vyras, — paklausu dar kartą — kuo tu vardu?

Rikio lūpos sujudėjo, tačiau pro jas neišstrūko nė garso.

— Ką sakei? Negirdėjau.

Vyras žingtelėjo į priekį. Berniukas nevalingai pritraukė prie veido rankas, pasiruošdamas gintis. Vyras stovėjo ir laukė, stebėdamas ant grindų gulintį vaiką.

— Ričardas. Aš Ričardas Templas, — vargais negalais išspauistas balselis buvo ne ką garsesnis už šnabždesį.

— Mmm, — vyras linktelėjo ir pasikasė smakrą, aiškiai pasigesdamas barzdelės. — Bet visi vadina tave Rikiu, teisingai? — jis vėl kalbėjo kimiu, šaltu balsu.

Berniukas linktelėjo.

— Na, daugiau nevadins.

Vyras pro nosį giliai įtraukė oro, lyg ruošdamasis spjauti.

— Pasakysiu tau paslaptį. Tu turėjai čia mirti. Ketinau daryti su tavimi, ką panorėjęs, o kai atsibos, nužudyti.

Rikio skruostais pabiro ašaros.

— Bet nusprendžiau to nedaryti. Bent kol kas.

Rikis neatplėšė nuo vyro veido akių.

— Pasakysiu tau štai ką: tavo ankstesnis gyvenimas baigėsi, supranti? Tu niekada iš čia neišeisi. Niekada nebeturėsi draugų. Nors nemanau, kad turėjai. Niekada nebeisi į mokyklą, niekada nebežaisi kieme, niekada nebepamatysi savo šeimos ir niekada nedarysi nieko kito, tik tai, ką liepsiu aš. Ar aišku?

Iš baimės Rikis neišspaudė atsakymo.

— Ar. Tau. Aišku?

Rikis pamatė į kumštį besigniaujančią vyro plaštaką ir apimtas siaubo linktelėjo.

— Darysi viską, ką aš liepsiu. Neprasižiosi, kol neduosiu leidimo kalbėti. Ėsi tik likučius nuo mano lėkštės. Jei nieko nebus likę — visai neėsi. Jei bandysi pabėgti, aš žinosiu ir tave nubausiu. Jei nepaklusi bent vienai mano taisyklei, aš žinosiu ir tave nubausiu. Ar supratai?

Berniukas vėl linktelėjo.

— Tai tavo naujo gyvenimo pradžia, — tęsė vyras. — O jei jau gyvenimas naujas, reikia ir naujo vardo, nes dabartinis man visai nepatinka. — Atgalia dėšine ranka perbraukęs lūpas, vyras akimirką susimąstė. — Žinai į ką tu man panašus, toks liesas, besirangantis ant grindų? — Atsakymo jis nelaukė. — Į kirminą. Atrodai kaip kirminas. — Vyras patylėjo, tada nusišypsojo. — Taip, man patinka. Taigi, tavo naujas vardas — Kirmis. Kaskart, kai išstarsiu tavo vardą, tu atsakysi: „Taip, sere.“ Ar supratai, Kirmi?

Berniukas nežinojo, ką daryti, tad tik spoksojo mirtinai persigandusiomis akimis.

— AR SUPRATAI, KIRMI? — velniškas vyro riksmas sudrebino plytų sienas.

— Taip, sere, — vaiko balsą užgniaužė ašaros.

Vyras nusišypsojo ir nužingsniavo prie durų.

— Sveikinu su naujo gyvenimo pradžia, Kirmi. Sveikas atvykęs į pragarą.

Durys jam už nugaros užsidarė, dusliai dunkstelėdamos tarsį karsto dangtį.

6

Kapitonė Bleik luktelėjo, kol detektyvai atsivers paduotus aplankus.

Tyrimo medžiaga prasidėjo nuo spalvotos portretinės 11 iš 8 colių formato moters fotografijos.

— Tai Nikolė Vilson, — prabilo kapitonė, nugara atsirėmusi į rašomojo stalo kraštą. — Dvidešimties metų. Gimusi ir užaugusi Evansvilyje, Indianoje, ten tebegyvena jos tėvai. Maždaug prieš metus įstojo į Kalifornijos valstijos universiteto Los Andželo skyriaus Teisės fakultetą, gavo pilną studijų stipendi-

ją ir persikėlė gyventi čionai. Universiteto pateikti duomenys rodo, kad buvo puiki studentė. Norėdama šiek tiek užsidirbti, kai galėdavo atsitraukti nuo mokslų, kartais — kelis vakarus per savaitę — prižiūrėdavo vaikus. Šią vasarą ji baigė pirmą kursą ir turėjo grįžti atostogų pas tėvus į Indianą, bet mergina nusprendė likti Los Andžele, nes jai pavyko gauti laikiną darbą — mažoje advokatų kontoroje, įsikūrusioje Los Andželo centre, atlikdavo visokias smulkias užduotis ir pavedimus. Tą darbą padėjo gauti vienas iš jai dėsciusių profesorių.

Hanteris ir Garsija įsižiūrėjo į fotografiją pirmame aplanko lape. Nikolės Vilson veidas buvo apskritas, su išraiškingomis migdolo formos akimis, maža nosyte, putniomis lūpomis ir smulkiomis strazdanėlėmis apibarstytais skruostais. Šviesiai rudi plaukai siekė pečius.

Detektyvai atsivertė kitą aplanko lapą — Nikolės Vilson anketinių duomenų suvestinę.

— Prieš septynias dienas, — toliau kalbėjo kapitonė Bleik, — Nikolė prižiūrėjo Odrės ir Džeimso Benetų, turtingos poros, gyvenančios Aukštutinio Laurų kanjono rajone, vaiką. Tada ją ir pagrobė.

Robertas pakėlė akis nuo anketinių duomenų suvestinės ir klausiamai pažvelgė į kapitonę.

— Taip, — iš detektyvo akių perskaičiusi garsiai neištartą klausimą, patvirtino ši. — Ji buvo pagrobta, kai prižiūrėjo vaiką. Ne pakeliui pas Benetus, ne pakeliui namo. Įsibrovėlis pagrobė ją tiesiai iš Benetų namų.

Hanterio dėmesys vėl nukrypo į aplanką. Atsivertė kitą lapą, permetė akimis.

— Ji nesipriešino?

— Kriminalistai nerado jokių grumtynių pėdsakų, — atsakė kapitonė Bleik ir, akimirka patylomis stebėjusi detektyvus, kartą linktelėjusi, vėl prabilo: — Žinau, ką judu galvojate, — kad

Nikolė greičiausiai pažinojo įsibrovėlį ir pati jį įleido į namą, štai kodėl nėra grumtynių ženklų. Ir man toptelėjo ta pati mintis, kai pirmąkart perskaičiau tyrimo medžiagą, bet ne, panašu, kad čia ne tas atvejis.

— Kodėl ne? — paklausė Garsija.

Kapitonė truktelėjo pečiais ir nuėjo prie espreso kavos aparato kabineto kampe, šalia knygų lentynų.

— Nes įsibrovėlis apgavo Nikolę. Jis jai primelavo.

Kapitonė įdėjo į aparatą kavos kapsulę. Mažiau nei prieš pusvalandį atvažiavo į darbą, o jau gers antrą puodelį.

— Primelavo? — suraukė antakius Hanteris.

— Teisingai. Kavos?

Abu detektyvai papurtė galvas. Stebėdama, kaip į puodelį laša paskutiniai espreso lašai, kapitonė paaiškino:

— Regis, įsibrovėlis apsimetė ponios Benet pusbroliu iš Teksaso, kuris neva apsistojo jų namuose, bute virš garažo. — Ji akimirką padelsė, leisdama Hanteriui ir Garsijai suvirškinti informaciją, o tada tęsė: — Odrė Benet neturi jokio pusbrolio, gyvenančio Teksase. Niekas nebuvo apsistojęs jų bute virš garažo. — Moteris įmetė į puodelį vieną saldiklio tabletę. — Ir štai dar kas: Nikolė aptiko įsibrovėlį virtuvėje valgantį sumuštinį.

Garsijos veidą užliejo nuostaba ir smalsumas.

— Jis valgė sumuštinį?

— Taip, pasak ponios Benet.

— Pala, pala, — kilstelėjo ranką Robertas. — Jei Nikolė prižiūrėjo Benetų vaiką, tai, sakyčiau, jų neturėjo būti namie?

— Teisingai, — patvirtino kapitonė Bleik. — Jie dalyvavo šventinėje vakarienėje pas kažkokį teisėją. Džeimsas Benetas — itin sėkminga praktika besiverčiantis advokatas.

— Jei jų nebuvo namie, tuomet iš kur ponia Benet žino, kad įsibrovėlis apsimetė jos pusbroliu?

— Štai ir priėjome prie šiurpiosios dalies, — atsiliepė kapitonė Bleik ir gurkštelėjo kavos. — Nusikaltėlis leido Nikolei atsiliepti į Odrės Benet skambutį ir papasakoti, kad jų namų virtuvėje aptiko vyrą, tik tuomet ją pagrobė, — ji parodė į aplanką Hanterio rankose. — Kitame puslapyje rasite Dingusių asmenų paieškos skyriaus atliktos itin išsamios Odrės Benet apklausos nuorašą. Ji smulkiai papasakojo, ką telefonu kalbėjosi su Nikole.

Hanteris ir Garsija atsivertė apklausos nuorašą.

— Kaip įsibrovėlis pateko į vidų? — paklausė Robertas.

— Kol kas nežinoma, — atsiliepė kapitonė. — Įsilaužimo žymių nerasta, tačiau galinės durys buvo atrakintos. Bėda ta, kad ponია Benet neprisimena, ar jas užrakino. Bet jei ir buvo užrakinusi, duris atsirakinti dėl kokios nors priežasties galėjo pati Nikolė ir galbūt pamiršo vėl užrakinti, kol kas negalime to nustatyti. Be to, spyną galėjo atrakinti ir įsibrovėlis. Kriminalistai sakė, kad ji nebuvo pažeista, bet mes visi suprantame, jog turint reikiamų žinių ir įrankių spynas ne taip jau sunku įveikti ir be rakto.

Hanteris linktelėjo ir skaitė toliau.

— Ponია Benet paskambino policijai, vos tik nutrūko ryšys su Nikole, — pridūrė kapitonė Bleik, — bet atvykę pareigūnai — po dvidešimt dviejų minučių — Nikolės jau neberado.

— Ar tame rajone yra vaizdo stebėjimo kamerų? — paklausė Garsija.

Kapitonė Bleik papurtė galvą.

— Nė vienos. Kamerų galima rasti tik nusileidus nuo Holivudo kalvų.

— O kaip berniukas, kurį ji prižiūrėjo? — paklausė Hanteris, skaitydamas medžiagą.

— Džošua, trejų metų, — patikslino kapitonė. — Jo nelietė. Policija rado vaiką miegantį viršuje, lygiai kaip tėvai buvo palikę. Berniukas nieko nematė ir nieko negirdėjo.

— Ar Nikolės tėvai turtingi? — pasiteiravo Hanteris.

— Nė iš tolo. Tėvas mokyklos mokytojas. Motina dirba vietiniame prekybos centre.

— Taigi nusikaltėlis įsibrovė į turtingos šeimos namus, kad pagrobtų auklę? Ne turtuolių vaiką? — apibendrina Garsija.

— Kad ir kaip neįprastai skamba, bet taip, — patvirtino kapitonė Bleik ir vėl siurbtelėjo kavos. — Štai mums ir pirmas suktas klausimas — kodėl? Kodėl jis visai be reikalo pasirinko sunkesnę kelią? Juk būtų buvę daug paprasčiau pagrobti Nikolę prieš jai patenkant į Benetų namus arba iš jų išėjus. Prisiartinėti ir sučiupti. Kam didinti riziką įsilaužiant į namą ir grobiant merginą iš ten?

Detektyvai savo kapitonę puikiai suprato. Visi žinojo, kad pagrobus žmogų lauke daug sunkiau aptikti ir surinkti paliktus įkalčius — atspaudus, medžiagų plaušelius, plaukus ir panašiai, ką jau kalbėti apie tai, jog pagrobimo vietą veikia pašaliniai asmenys ir gamtos jėgos: įrodymus paprasčiausiai gali nunešti vėjo gūsis, nuplauti lietūs, jie gali būti sugadinti ar pažeisti galybė skirtingų būdų. O nusikaltimą įvykdžius uždaroje erdvėje, tokioje kaip namas, rizika, kad įkalčius paveiks pašalinės jėgos, eksponentiškai sumažėja, ir policijai tenka tirti daug mažesnės aprėpties plotą, apsaugotą nuo gamtos stichijų.

— Gali būti viena iš dviejų priežasčių, — atsiliepė Garsija, pirma pažvelgęs į Robertą, po to į kapitonę Bleik. — Arba jis buvo toks kvailas, kad nesuprato, jog tai padidins riziką būti sučiuptam, arba ganėtinai užtikrintas, kad nepaliks nė vieno įkalčio.

Hanteris pritariamai linktelėjo.

— O jeigu jis buvo toks drąsus, kad virtuvėje valgė sumuštinį ir prieš pagrobdamas leido savo aukai atsiliepti telefonu, — tęsė Garsija, — abejoju, ar turėtume svarstyti pirmąją priežastį, ar ne, kapitone?